

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 191

гр. Пловдив , 03.08.2021 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 3-ТИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ в
закрито заседание на трети август, през две хиляди двадесет и първа година в
следния състав:

Председател:	Васил Ст. Гатов
Членове:	Милена Б. Рангелова Деница Ц. Стойнова

като разглежда докладваното от Деница Ц. Стойнова Въззивно частно
наказателно дело № 20215000600403 по описа за 2021 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по Глава XXII - чл.345 вр. с чл.249 ал.3 вр. с ал.2 вр. с чл.248
ал.1 т.3 от НПК.

Образувано е по постъпил от ОП – Сливен частен протест срещу протоколно
определение от 09.07.2021г., постановено по НОХД № 120/2021г. по описа на Окръжен
съд – Стара Загора. С протеста се навеждат доводи за неправилност и
незаконосъобразност на атакувания съдебен акт, недоволства се от направените от
съда констатации за негодност на обвинителния акт, като посочените от окръжния съд
неясноти и непълноти се считат за несъществуващи или незначителни. Настоява се, че
процесуалния документ отговоря на изискванията на чл.246 ал.2 от НПК, тъй като
фактите са описани, съобразно доказателствения материал, с които обвинението
разполага, с посочване на правната квалификация на дейността, установяваща се на
базата на тези факти. Прави се искане определението да се отмени в атакуваната му
част и да се постанови ново, с което делото да се върне на окръжния съд с указания за
разглеждането му по същество.

ПЛОВДИВСКИЯТ АПЕЛАТИВЕН СЪД, проверявайки законосъобразността,
правилността и обосноваността на атакуваното определение, намира и приема за
установено следното:

Протестът е подаден в срок, от легитимирана страна в процеса, срещу

подлежащ на атакуване съдебен акт, поради което се явява ДОПУСТИМ. Разгледан по същество, този съдебен състав намира протеста за ОСНОВАТЕЛЕН.

Процесуалната съдба на делото е усложнена. Първоначално е образувано и разгледано в ОС – Сливен /НОХД №326/2020г./, който съд, в проведеното разпоредително заседание е счел, че обвинителният акт, поставил началото на съдебната фаза на процеса не страда от съществени пороци и няма основания за прекратяване на делото. По жалба на подсъдимото лице АС – Бургас / ВЧНД № 279/2020г./ е изразил противното становище, като е прекратил съдебното производство и е върнал делото в първата му фаза с указания за изготвяне на обвинителен акт в съответствие с изискванията на чл.246 ал.2 от НПК. В разпоредително заседание, проведено по внесеният повторно обвинителен акт в ОС – Сливен /ВНОХД №7/2021г./ съдебният състав е счел, че делото не му е подсъдно, прекратил го е и го е изпратил по подсъдност на ОС – Стара Загора. По този повод е образувано НОХД №120/2021г. по описа на ОС – Стара Загора, като предмет на разглеждане е обвинителен акт срещу Р. Н. С., който е обвинен в извършване на две престъпления - по чл. 277а ал.7 от НК и по чл. 278 ал.6 пр.2 и пр.3 от НК. В проведеното разпоредително заседание са били наведени възражения от защитника на подсъдимия срещу годността на процесуалния документ, поставящ началото на съдебната фаза на процеса, част от които са приети за основателни от съда и делото е прекратено, върнато в досъдебната му фаза за изготвяне на обвинителен акт, отговарящ на процесуалните изисквания и стандарти, залегнали в НПК.

Прегледът на материалите по делото сочи, че прав е прокурорът да възразява срещу решението на съда, тъй като констатираните пороци, или не са налични, или са несъществени, а изготвеният обвинителен акт не страда от пороци, непълноти и неясноти, които да са пречка привлечението към наказателна отговорност Р. С. да реализира правото си да разбере в какво престъпление и на базата на какви фактически положения е предаден на съд.

Според теорията и практиката, не всяка неточност и непрецизност е съществен порок, а такъв е само този, който прави обвинението неясно и неразбираемо за обвиняемото лице, какъвто не е настоящия случай. Трайно е застъпено в съдебната практика и становището, че необосноваността на обвинителния акт не е съществен порок и наличието му не е основание за връщане на делото в досъдебната му фаза, освен ако необосноваността се обвързва с липсата на изложени съставомерни факти. Така, в ТР №6/2018г. по т.д.№ 6/2017г., с което е отклонено искането на Главния прокурор за тълкуване нормите на чл.246 от НПК, се сочи, че важат указанията, дадени още с ТР № 2/2002 год. по тълкувателно дело № 2/2002 год. на ОСНК, според които, тъй като в чл.235 от НПК /отм./, кореспондиращ със сега действащия чл.246 от НПК,

не се поставя изискване към прокурора да анализира доказателствата или да излага подробна аргументация за приетата от него правна квалификация на деянието, неизпълнението на посоченото не може да е основание за връщане на делото в първата му фаза. И накрая, връщането на делата в първата фаза на процеса следва да се ограничи до минимум и да се избягва безкрайното им прехвърляне от фаза на фаза, и от инстанция на инстанция, което не е в интерес нито на правосъдието, нито на подсъдимият, срещу когото наказателното производство вече продължава достатъчно дълго време.

В контекста на посоченото, във връзка с престъплението по чл.277а ал.7 от НК в обвинителният акт са изложени факти в необходимият обем и това окръжният съд сам е признал в атакуваното определение. Така, според фактите, на 21.11.2017г. Р. С. взел багаж от дома си, сложил го в багажника на управляваният от св. А. автомобил, като част от този багаж била специализирана апаратура/оръдия – два металдетектора /индивидуализирани подробно/, с които С. имал намерение в същият ден да търси недвижими културни ценности и именно с такава цел се бил снабдил с тях. И, продължава прокурорът, след като автомобилът, управляван от св.А. се установил в с. М. и бил спрял от полицейски служители, последните извършили претърсване и изземване и в автомобила на св. А. /също подробно индивидуализиран/ и открили металотърсачите, поставени там от Р. С., което било отразено в протокол за претърсване и изземване / всичко това е описано на л.6, 7 и л.8 по номерацията на обвинителния акт/. Според диспозитива на обвинителния акт Р. С. е привлечен да отговаря за това, че на 21.11.2017г. е държал двата намерени в автомобила на св. А. металотърсача. Тоест, релевантни факти са описани, липсва и противоречие между тях и диспозитива на обвинението, каквото ОС е съзрял, поради което няма основание да се счита, че Р. С. е лишен от обективна възможност да разбере волята на държавното обвинение. Вярно е, че обвинителният акт изобилства от фактология, която няма пряка връзка с инкриминираната с диспозитива на обвинителния акт дейтелност. Кога, как и от кое лице Р. С. е придобил инкриминираните по чл.277а ал.7 от НК два металдетектора по принцип е без правно значение, защото той е привлечен да отговаря за държането им, което е елемент от състава на посоченото престъпление, но не и за придобиването им. Но, решението на държавното обвинение да привнесе в релевантната фактология и посочените факти не е грешно, не е процесуално порочно, а е проява на възприетият от автора на процесуалния документ стилистичен подход, който обаче в никакъв случай не ограничава правото на защита на Р. С.. Това, че в обвинителният акт е описана и предхождаща инкриминираната дата дейтелност на С. /осъществена 2015г., през октомври 2017г., на 05.11.2017г./, а инкриминираната дата е само 21.11.2017г. не прави обвинението неясно, противоречиво застъпено касателно времето на извършване на престъплението, както е счел окръжният съд, приемайки неправилно, че с изложените факти незаконосъобразно е разширен обемът на

обвинението по отношение на неговият период на извършване. Защото, държавното обвинение ясно и недвусмислено е конкретизирало за коя част от цялата описаната дейтелност на Р. С. се търси наказателната му отговорност – за извършеното на 21.11.2017г., а и съдът не разполага с правомощия и компетентност да указва на прокуратурата да разшири/стесни обема на обвинението с включване в него на нови дати, периоди, различна квалификация / по чл.26 от НК например/ и т.н. След като прокурорът, въпреки, че е разполагал с данни и за предхождащи инкриминираната дата престъпни прояви на Р. С. и въпреки, че ги е описал в обвинителният акт, е решил да не обвинява Р. С. за тях, това негово решение не подлежи на съдебен контрол.

По отношение на другото престъпление, описаните в обвинителният акт факти са по – пестеливо изложени, но са достатъчни като обем и съдържание, за да покрият процесуалните изисквания за годност на обвинителният акт. Не просто е „вметнато“, а е отразено ясно, че Р. С. е държал в дома си в с. М.В., общ. С.З., повече от три / четири/ археологически обекта по смисъла на ЗКН, подробно описани и индивидуализирани, по отношение на които не е изпълнена разписаната в закона и Наредба № Н – 3/2009г. процедура за идентифицирането им / л.5 от номерацията на обвинителния акт/. Отражено е и че на 21.11.2017г., след като управлението от св. А. автомобил е спрял, предвид предварителната информация за престъпната дейтелност на С., с която органите на полицията са разполагали, са предприети неотложни процесуално - следствени действия, сред които и претърсване на къща с дворно място в с. М.В., общ. С.З., обитавана от Р. С., където множество монети и други предмети са открити. Посочено е, че вещите са подложени на експертно изследване, което е установило, че четири от тях покриват съответните изисквания и се квалифицират като археологически обекти, а една от тях /монета/ и като национално богатство. И за държането им, в обитаваният от Р. С. дом, на датата, на която са открити при извършеното в този дом претърсване и изземване, според диспозитива на обвинението, Р. С. е привлечен да отговаря за престъпление по чл. 278 ал.6 пр.2 и пр.3 от НК. Вярно е, че по отношение и на това деяние в обвинителния акт се откриват описани детайли и подробности относно множеството вещи, открити в дома на С., у различни свидетели по делото и в техните жилища, които вещи не са предмет на обвинението и посочването им безспорно ненужно обременява обвинителният акт с излишна фактология, но отново, посоченото не е порок, който да води до неясноти и празноти в обвинителната теза, които да я правят негодна да постави началото на съдебната фаза на процеса.

Изложеното мотивира този състав да счете, че съществени, неотстраними процесуални нарушения не са били допуснати в досъдебната фаза на процеса и като е стигнал до обратен извод съдът е постановил неправилен съдебен акт, който следва да се отмени, поради което ПЛОВДИВСКИЯТ АПЕЛАТИВЕН СЪД:

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ протоколно определение от 09.07.2021г., постановено по НОХД № 120/2021г. по описа на Окръжен съд – Стара Загора, в частта, с която е прекратено съдебното производство, поради допуснати съществени процесуални нарушения и делото е върнато в досъдебната му фаза за отстраняването им.

ВРЪЩА делото на ОС – Стара Загора, същият съдебен състав, за продължаване на съдопроизводствените действия.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО не подлежи на обжалване и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____